

„DVACÍTKO! SLYŠÍŠ?
 Shání tě zákazník!
 Ten bohatý, sprostý advokát!
 Každá minuta je drahá!
 Volal dvakrát!

Hlas polohu, sakra!
 A hled' pohnout kostrou!
 Nejsme školka!
 Kde vězíš, kdepak lítáš?

Budíček!

Tohle je realita!“

„VYLEKAL JSI MĚ. Najednou jsi zhluboka a těžce dýchal. Pak to přišlo. Amykvédaj chochnaj, zakřičel jsi. Amykvédaj, volal jsi ještě silněji. Zatřásla jsem s tebou, a ty jsi přestal, uklidnil ses a ještě chvíli tichounce naříkal. Š šš šš. Š šš. Šššš šššššš. A nádech. Výdech. Nádech a výdech. Věděla jsem, že už je dobře. Víš, co mi pověděla Karla? Že se jí o nás zdálo. V tom snu jsme vedli divoký, drsný spor. Ale všechno se urovnalo a já ti řekla: Jsi můj Figaro. To jí připadalo pozoruhodné. Nepřiznala jsem jí, že tu noc jsme skutečně měli divnou, nepochopitelnou hádku. Ani že jsi tu hádku předem vytušil. Jak se může něco takového stát? Zneklidňuje mě to.“

„Mě spíš zneklidňuje, co všechno netuším. Neměl jsem ponětí, že pozemky u města mají Číňané, továrnu na regály Němci, a že kromě Rusů vyjednávají s vyděrači všichni.“

„To je pravda. Nevíme ani, co se nám odehrává v těle. Nemáme ponětí o osmózách v našich tkáních. O práci našich střev. O válce organismů v naší krvi. Žijeme bezstarostně, jako by nebyly. A věci venku? Věci daleko? Dějí se, a my nevíme nic. Přibližují se. A znenadání vtrhnou a jsou tady.“

VÝCHOD SE ČERNAL,
západ červenal:
přestřelka.

Podvečerní chodec vyčkával,
kryl se za sloup lampy,
přeběhl k proluce,
pokračoval přískoky.

Počkal,
vystartoval,
kličkoval,
ve výklenku domu
se přihrčil, dech sotva popadal.

Konečně klid?

Vtom hvízdla kulka.

OUTSIDEŘI
v jiném čase
popotahovali hrábě
závějemi listí,
pohroužení v šumění
svých těl.

Vzdálení pohybu
armád, aut a letadel.
Muž v teplácích
recitoval báseň.

TIMUR A JEHO PARTA,
 Syn pluku, Čuk a Gek
 zvolna se vraceli
 z dlouhé procházky.
 Tak se to jmenovalo?
 Nebo snad Gek a Čuk?
 Jak ohýnek tu a tam
 blýskal zaměřovač.
 Ne ostřelovačů,
 jen práskačů.

VELKÁ OBRANA:
 proti vpádům, záškodnickým bandám,
 nájezdům představ,
 útokům nálad,
 náletům nočních můr,
 denních skřivanů a vran.

Vypsána odměna, zveřejněn zatykač.
 Vydán pokyn k bdělosti od rána do večera.
 Byl natažen signální drát.
 Byl vyhlouben zákop.
 Byl vydán zákaz nočního vycházení,
 kouření, pití piva.

Co oko, to pozorovatelná.
 Co slovo, to mina.

VELKÁ DVORANA:
kamery, výbojky, změř kabelů a drátů,
orchestr, známé tváře, jména.
Nejedlého cena.
Večírek laureátů,
pitka do rána.

„NÍCHEJ. Přesně takhle jsi to před chvílí řekl. Měla jsem připravený papír, a tak jsem to zapsala.“

„Tentokrát si trochu pamatuji. Stoupali jsme v malé skupině po horské stezce. Dostali jsme se až k sedlu, průchod však hlídali. Vraťte se, odkud jste přišli, křičeli na nás a mávali zbraněmi. Následoval dlouhý sestup, spory o to, co podnikneme dál. Kdosi navrhl sejít až do údolí a pak se dát vzhůru lesem podle bystriny: ozbrojence možná obejdeme a na stezku se dostaneme za jejich zády. Potom už zbývá jen kousek do městečka, tam požádáme o azyl.“

„Povedlo se nám to? Jak jsme dopadli?“

„Nevím. Sen začal být velmi spletitý. Nevybavuji si žádné hovory v cizí řeči, a už vůbec ne v řeči, kterou v bdělém stavu neumím.“

„Ní-chej. Nepřipomíná ti ten výraz nic? Třeba z hebrejštiny?“

„Kde mám slovník? Není to tu. Takové slovo tu není.“

STRÁŽNÝ SI ULEVIL.
 Sňal z ramene samopal
 a zkřehlými prsty
 balil cigáro.

Škrtl sirkou,
 z podrostu hned hlavy.

Oči nad stébly trávy
 zahlédly šedé stíny,
 pohyb za čarou.

PŮLNOČNÍ KUŘÁK
 u otevřeného okna.
 Z hlasové schránky dnes
 k němu promluvil
 zastřený mužský hlas:
 Už se neschováš.
 Blíží se tvůj čas.
 Prozatím každý den pošleme ti
 padesát zpráv.

V protějším okně,
 rovněž zhasnutém,
 také kdosi kouřil.

Nerozsvítil,
 jen zapnul telefon,
 četl a smazával:
Kde domov můj.
Zvítězí pravda.
Naši lidé si zaslouží svou zem.
 A tak dál.